

De eeuwige dagen van God

Nieuwjaars- gebed

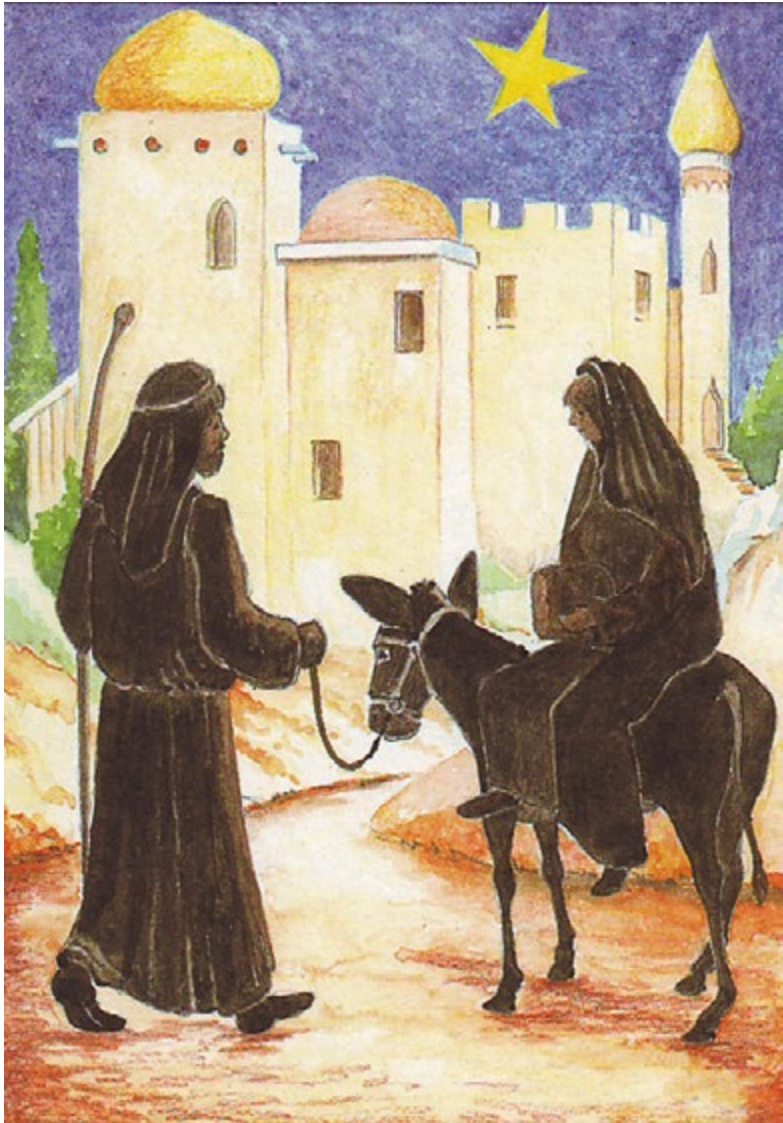
proficiat Jij,
Je bent weer
een jaar
eeuwigheid ouder!

Geluk gewenst,
Jij die als een kind
dronken van liefde
aan de borst
van de mensheid ligt.

Dank Je wel,
mijn alomme Leven,
stralend van eeuwigheid,
bruisend van jeugd.
Ga Je met mij mee?

God,
weer vul Je ons met tijd,
Je spreidt de eeuwigheid
weer over onze dagen:
een zalig nieuwjaar!

Lieve Tijd

Ik dank Je,
lieve Eeuwige
voor het nieuwe jaar

de onbetreden paden
de ongebaande wegen
het nieuwe avontuur.

Of ben Jij zelf
de steile helling
en het diepe dal?

Jij bent de tijd
waarin mijn voeten
zich planten

mijn handen
het kleed weven
van mijn bestaan

mijn lichaam
en mijn ziel
zich voortplanten.

Jij bent de tijd,
de stroom van leven
waarop ik drijf.

Jij bent de eeuwigheid,
de oceaan van liefde
waarin ik uitstroom

als een beekje,
kabbelend van verlangen
omdat Jij het bent.

Het ezeljong

Het jong Jezus
zat op de ezel
bij de vlucht
naar Egypte.

Maria en Joseph
liepen ernaast.
Ook bij Jezus' intocht
in Jerusalem.

Jezus zat toen
op een ezeljong.
Maar vluchten
kon niet meer.

Zevenmaal

God, hoe maakt U het
hoe gaat het met U?

God, al die dode aidspatiënten -
U kent toch het medicijn!

God, voelt U zich niet ongelukkig
onzichtbaar te zijn?

God, bent U als enige God
niet alleen?

God, uw Zoon was niet genoeg -
kom zelf tot ons.

God, laat alle kindsoldaten
tot U komen.

God, als U de massa ziet,
zie dan ook mij ...

Aanhankelijkheid

God, ik bid voor Jou
om vreugde op je eeuwig lange tocht
om troost voor je gewonde hart

God, ik werk voor Jou
meebouwend aan je droom
tot Je klaar bent

God, ik leef voor Jou
want ik heb Jou lief
die leeft voor mij

Oud en Nieuw

De laatste uren van dit volgroeide jaar
liggen als kleine vakjes tijd voor ons.
Nu is het geen optellen meer - we tellen af.
En dan ligt er weer een vol jaar voor ons -
een zee van tijd. Er komen droombeelden in ons
van eeuwigheid - een oceaan van leven.
Is er wel verschil tussen tijd en eeuwigheid?
Is de tijd niet een deeltje eeuwigheid:
nu binnen aardse contouren - straks binnen
weer andere aardse of buitenaardse omgevingen?
Zijn wij opgenomen in een eindeloze stroom van leven,
waarin geen dood is maar onsterfelijke voortgang?
Alles is in wording - nieuwe schepping iedere dag;
er is geen begin en er is geen einde.

Hoe snel vervloog de tijd, een jaar vol van dagen.
Ontelbare voetstappen, die we zetten, staan achter ons.
Miljarden ademhalingen hielden ons in leven.
In ons kleine hoofd reisden we talloze malen
de wereld rond en reikten we tot aan de hemel.
Vuur brandde in ons hart, soms smeulend dan weer
laaiend. Een jaar van wonder op wonder. Een jaar vol
van veel.

Ook in de loop der dagen van dit jaar waren er licht-momenten, innerlijke openbaringen, ervaringen van liefde die ons overstijgen. Misschien was er dit jaar wel een doorbraak, durfden we een sprong in het licht te maken. Of de ervaring van een groot verdriet, wat zijn dieptepunt nog niet heeft bereikt; dan kan je lichaam en je ziel alleen maar schreeuwen om God.

Misschien konden we ons geluk niet op - en houden we over voor het nieuw jaar...

Hoe betekenisvol is de overgang van oud naar nieuw: beeld van uittocht en intocht. God gaat mee over. Met geheven hoofd stappen we over de drempel, misschien met een gebed op de lippen, met wensen als gebeden voor elkaar. Ginds achter het nieuwjaarsvuur is er het schijnsel van de brandende braambos.

Verwachten

Niet verwachten van wat niet te verwachten is, berust op wijsheid. En dat niet vanuit gevoelens van teleurstelling of pessimisme, maar vanuit inzicht en realisme. Wanneer je bijv. zou verwachten dat je neefjes en nichtjes, waar je in hun jonge jaren heel veel voor gedaan hebt, je heel nabij zullen zijn in de verdere jaren, zul je ontgoocheld worden. Als jongvolwassenen en volwassenen leven zij niet met het verleden maar in het nu, en vandaaruit vooruitlevend naar de toekomst. Jeugdervaringen met jou zijn ook verleden tijd, niet vergeten maar wel liggend buiten het leefpatroon van alle dag. Zij kijken nog geen foto's van vroeger, zijn nog niet geïnteresseerd in de stamboom van de familie en het komt niet bij ze op een oude oom of tante te gaan bezoeken voordat die ernstig ziek worden. Dit is niet egoïtisch, wel egocentrisch zoals heel hun leven nog is. Terugzien naar het verleden komt pas later.

Zelf deden wij niet anders, ambitieus als we waren, eigen doelen nastrevend, bezig met veel tegelijk en geleid door eigen zin en belang. Dit is gewoon de wetmatigheid van de seizoenen van het leven.

Er is een heel bijzonder evenwicht in het ene leven dat je te leven hebt: wat je op jongere leeftijd te genieten hebt aan wat voor je ligt, wacht je als je ouder wordt aan genieting van wat achter je ligt. Dat is veel meer dan een nostalgisch terugverlangen naar vroeger: het is de bewustwording van de rijkdom die je in je hebt verzameld, want alwat was ís, niets is voorbij. Dit is de

geheel eigen vreugde van de oude dag: de genieting van het verleden. Juist wanneer je daar positief naar kunt (om-) kijken, kunt teruglezen in het boek van je leven in dankbaarheid, is er die eigen blijheid van leven die er op deze wijze niet eerder was.

Omzien naar het verleden vraagt ook om discipline: de donkere dagen van het verleden niet laten opkomen, je eigen falen niet betreuren, gemiste kansen laten voor wat ze zijn.

Je ouderdom is de tijd van de grote recollectie, de herzameling van jezelf. Geen collectie, verzameling meer, maar naar je diepste zelf terugkeren en zo in vrede zijn.

Niet verwachten

De wijsheid die gekomen is met de jaren verwacht niet meer van wat niet te verwachten is. Het grote ligt in jezelf - je moet het niet nastreven buiten jezelf. Tot de uiteindelijke liefde komen, kan dag na dag. Tot God naderen in stilte en gebed kan nu beter dan ooit. Schouwen en beschouwen harmoniëren nu met je leeftijd.

Dit is niet het einde van verlangens, eerder de intensivering van verlangens die gericht zijn op het ware goede en schone - door alles heen op God zelf. De vreugde ook van dit verlangen én de vervulling ervan kunnen je dagen gaan vullen. Dan spreken we van een gezegende leeftijd ... verwachtend wat te verwachten is, de grote Godsontmoeting waar God ons wacht.

Gelukwens

Zolang er licht en donker is, zolang er vreugde en verdriet is, is het goed van beiden een beetje te mogen ontvangen. Graag veel lief en weinig leed en als het kan altijd nog die waakvlam van het licht, zelfs wanneer de schemering zich over ons spreidt. Zo blijven wij de duistere dagen van een ander begrijpen en worden wij door de droefheid van medemensen geraakt.

Wij hoeven elkaar geen makkelijk leven te wensen want makkelijk maakt makkelijk moe. Geen leven zonder strijd, geen vrede zonder slag of stoot, want dan zou kunnen blijken dat vrede schijnvrede was.

Wij wensen elkaar storm en stilte voor en na de storm, wolkbreuken en stapelwolken tegen een heldere hemel - want stormen verwijderen het dode hout en jagen de lucht weer schoon.

Wij hoeven elkaar geen welvaart te wensen want die is er al, geen materiëel geluk want dat is er meer dan we aankunnen.

We kunnen elkaar wensen: heldere momenten van inzicht, waardoor we aan gewinning en vervreemding kunnen ontkomen; de zachte gevoelens van het hart waardoor we verbonden worden met wie ons liefhebben, met wie ons lief zijn.

En wensen we dan elkaar boven alles: leven en gezondheid - want zolang als we dat hebben, zijn we er nog en zijn we kinderen van de zon.

Dankbaarheid

Omzien in dankbaarheid is een teken van erkenning, dat het goed is geweest. We denken dan vooral of bijna vanzelf uitsluitend aan de goede dingen die geweest zijn. Maar was het minder goede misschien ook niet goed voor ons? Kwam daarvoor het goede niet des te duidelijker in beeld?

We mankeren allemaal wel eens wat. Soms niets, bijna niets - dan weer meer, veel meer. In ons lichaam en in onze geest - in ons leefgevoel en leefstemming - in ons bijna niet of helemaal niet meer kunnen bidden. Zo vergaat het mij. En toch kun je dan door alles heen dankbaar blijven leven. Dankbaar dus ook om het niet goede, het moeilijke: veranderlijkheid en vergankelijkheid.

Ik mocht dezer dagen iets ontdekken. Ik begin iets te begrijpen van de zin van het lijden. En dit stemt me vredig.

Vrede hebben met de onvermijdelijke onvolkomenheid van het bestaan, brengt vrede voort. Onvrede met alwat onzalig is, baart onvrede.

Vrede hebben met de gebrokenheid en gebrekkigheid van het bestaan is de vrucht van een leerproces. Het inzicht dat je uit de wisselwerking van goed en kwaad, vreugde en verdriet, gezondheid en ziekte kunt rijpen en groeien tot voltooiing - dat inzicht kan heel bevrijdend zijn. Met andere woorden: leren dat het leven niet volmaakt is en dat leren accepteren - het nuchtere feit onder ogen zien dat de schaduw van het levenslicht er gewoon bijhoort en daar dan maar zo weinig mogelijk over mopperen...

Dit houdt ook dicht bij de werkelijkheid om ons heen; ook wij zijn deel van het moeizame wordingsproces van de mensheid. Ook wij delen, soms meer soms minder, het harde en pijnlijke bestaan waaraan zo ontzettend veel anderen in totale zin ten onder gaan - in pijn, honger, eenzaamheid, zinloosheid, verdriet. Eigenlijk roept dat gevoelens in ons op van gemeenschappelijkheid en solidariteit. Het gaat ook ons aan, ook wij worden niet gespaard. Collectieve ervaringen zijn heel troostend.

Als we het ook religieus willen beleven: wij staan in de vreugde maar ook in het verdriet van God in en om deze wereld, waarvan Jezus de belichaming werd. In hem, in ons gaat God zijn zijsweg door tijd en eeuwigheid heen. Dit is de weg naar verrijzenis en leven.

Het voelt voor mij niet zwaar wanneer ik zeg: op je levensweg moet je leren sterven. Dan kan de dood iets overstijgends worden en de betekenis krijgen van een voltooiing. Dit is leven in perspectief.

In dankbaarheid mogen we dit jaar weer afronden. Het is goed geweest! Moedig gaan we het nieuwe jaar binnen - God gaat mee over.

God dank.